

‘Ik zie... ik zie.... wat jij niet ziet’

Wie herinnert zich niet het spelletje ‘blindeman’: *‘Ik zie... ik zie... wat jij niet ziet’*. *‘Wat zie je dan?’* Het spel nodigde ons als kinderen uit om heel goed rond te kijken en te zoeken naar het voorwerp dat de vragensteller in gedachten had. Je wist enkel de kleur. De andere aanwijzingen: *‘warm’.... ‘koud’.....of ‘heet’*, waren eveneens

van belang bij het zoeken.... en vinden.

Het kinderspel van weleer komt in mijn herinnering bij het zien van reizigers op stations en in treinen. Treinreizigers: onderweg, kromgebogen over de laptop of voortdurend met de smartphone in de weer, of diepverscholen achter een uitgespreide krant. Zo zijn mensen dagelijks anoniem onderweg. Zij zien niet op of om, hebben nauwelijks oog voor elkaar.

De meeste treinreizigers zullen elders gezien worden en op hun beurt zien zij om naar anderen. Maar er zijn ook reizigers naar wie niemand omziet. Eenzaam en alleen onderweg. Ik denk bijvoorbeeld aan vluchtelingen en slachtoffers van geweld, die gebukt en gebogen door het leven gaan. Wanneer zal er een mens opdagen die hen ziet, hen bij de hand neemt en moed inspreekt, mee gaat en hen opnieuw laat meedoen omdat zij niet gemist kunnen worden als het gaat om ‘de goede samenleving’.

Ik wens onze parochies in het samenwerkingsverband Immanuel het vermogen om in het nieuwe kerkelijke jaar te zien met ‘nieuwe ogen’. Met de ogen van het spel uit onze kindertijd. Met de ogen van Onze Lieve Heer. Dat wil zeggen: (elkaar) ‘zien’ en (elkaar) ‘vinden’. Juist degenen die als anonieme treinreizigers, eenzaam, krom gebukt en kromgebogen onderweg zijn, niet wetend waar naar toe. Dat zij gastvrijheid mogen ervaren, een behouden thuiskomt. Opgemerkt en gezien worden. Wie wil dat eigenlijk niet?

‘Ik zie...ik zie....wat jij niet ziet. Wat zie je dan? Een blinde man. Welke kleur heeft hij dan?’ Dat hij of zij gevonden mag worden.

Frans Wielens, diaken